

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) Jihomoravská plynárenská, a. s.**, se sídlem Brno, Plynárenská 1, **b) RWE GasNet, s. r. o.**, se sídlem Ústí nad Labem, Klíšská 940, **c) SMP Net, s. r. o.**, se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Plynární 3, **d) JMP Net, s. r. o.**, se sídlem Brno, Plynárenská 1, **e) VČP Net, s. r. o.**, se sídlem Hradec Králové, Pražská tř. 485, **f) RWE Plynoprojekt, s. r. o.**, se sídlem Praha 4 – Michle, U Plynárny 42, **g) RWE Distribuční služby, s. r. o.**, se sídlem Brno, Plynárenská 1, všichni zastoupeni JUDr. I. C., advokátem se sídlem XXX, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: RWE Interní služby, s. r. o., se sídlem, Praha 9, Prosecká 68, zastoupena JUDr. I. C., advokátem se sídlem XXX, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 11. 2010, č. j. ÚOHS-R140/2010/VZ-17635/2010/310/JSI,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se u zdejšího soudu domáhají zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 11. 2010, č. j. ÚOHS-R140/2010/VZ-17635/2010/310/JSI.

I. Podstata věci

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 11. 2010, č. j. ÚOHS-R140/2010/VZ-17635/2010/310/JSI, byl zamítnut jako opožděný rozklad žalobců proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 31. 8. 2010, č. j. ÚOHS-S87/2009/VZ-10958/2010/510/HOd. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se žalobci jako zadavatelé dopustili správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), tím, že před uzavřením smluv se společností GEREX Liberec, s. r. o. a se společností GASCONTROL PLAST, a. s., jejichž předmětem byla zejména úprava právního rámce smluvních podmínek pro opakované dodávky zboží, nedodrželi postup stanovený v § 21 ZVZ a neprovedli zadávací řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání správního deliktu uložil žalovaný žalobcům pokuty.

Předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobců Mgr. V. L. doporučenou zásilkou dne 2. 9. 2010. Patnáctidenní lhůta pro podání rozkladu proto uplynula již dne 17. 9. 2010. Rozklad podaný žalobci prostřednictvím společného zmocněnce Mgr. V. L. až dne 20. 9. 2010 byl podán opožděně.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobci namítají, že jejich zástupkyně Mgr. V. L. ve dnech 2. a 3. 9. 2010 byla na pracovním pobytu v zahraničí a nepřevzala tak dne 2. 9. 2010 zásilku obsahující prvostupňové rozhodnutí. S tím se seznámila až dne 6. 9. 2010 po návratu ze služební cesty. Na tomto rozhodnutí bylo uvedeno, že bylo doručeno 3. 9. 2010 a zástupkyně předpokládala, že je převzala asistentka, která disponovala řádnou plnou mocí ve smyslu § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobci poukazují na to, že podpis na doručence „L.“ nepatří Mgr. L. a rozhodnutí jim tak nebylo řádně oznámeno. Rozklad tedy není opožděný, ale v souladu s § 84 správního řádu podaný v zákonné lhůtě. Předseda žalovaného jej tedy neměl zamítnout jako opožděný, ale měl zákonnost napadeného prvostupňového rozhodnutí řádně přezkoumat. Žalobci dále obsáhle namítají nezákonnost prvostupňového rozhodnutí a správního řízení, které jeho vydání předcházelo. Vzhledem k tomu navrhuje rozhodnutí předsedy žalovaného zrušit jako nezákonné.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a svoje rozhodnutí považuje za zákonné. Má za to, že zásilka byla řádně doručena, neboť není vyloučeno, že ji Mgr. V. L. převzala. Dále upozornil na § 20 odst. 6 správního řádu, podle něhož je písemnost určenou advokátovi do vlastních rukou oprávněn převzít široký okruh osob. Vzhledem k tomu navrhl žalobu zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

V podané replice žalobci uvedli, že osoba, která dne 2. 9. 2010 hromadně přebírala poštu v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS nebyla Mgr. V. L. Těto skutečnosti si musel být poštovní doručovatel vědom. Poštu převzala B. M., asistentka

zaměstnaná v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS. Do její náplně práce spadá přebírání poštovních zásilek pro některé advokáty působící v této advokátní kanceláři. V rozhodné době však B. M. nedisponovala zmocněním k přebírání zásilek pro advokátku Mgr. V. L., která vykonává advokacii samostatně a nemá žádné zaměstnance ani koncipienty. Toto žalobci doložili čestnými prohlášeními Mgr. L. a B. M. Dále předložili čestné prohlášení O. V., který vykonává taxislužbu a který potvrdil, že 2. 9. 2010 v 8:42 hod. vezl Mgr. L. na letiště a že přitom neprojížděl kolem sídla advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS ani v jeho blízkosti. Žalobci dále poukázali na to, že Mgr. L. v ranní špičce do centra do kanceláře nejela, neboť by tím riskovala zmeškání letadla. Navíc pošta bývá doručována do advokátní kanceláře až kolem poledního. Žalobci proto napadené rozhodnutí navrhuji zrušit a na svém procesním stanovisku setrvali po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní třídy správní – dále též s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Žalobci namítají, že jejich rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí nebyl podán opožděně, neboť prvostupňové rozhodnutí nebylo dne 2. 9. 2010 doručeno jejich zástupkyni Mgr. L.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že na doručence vztahující se k prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, která je adresována do vlastních rukou Mgr. V. L., je uvedeno, že rozhodnutí bylo doručeno osobně adresátce dne 2. 9. 2010. Součástí spisu je dále potvrzení Českých aerolinií a. s. ze dne 1. 2. 2011, že letenka na let OK 4626 z Prahy do Amsterdamu s odletem z Prahy dne 2. 9. 2010 v 11:00 hod. byla vystavena i „proletěna“ na jméno V. L.. Rovněž je z „profilu odbavení cestující L/V. Mrs“ zřejmé, že check-in proběhl 2. 9. 2010 v 9:41 hod. Dále je ve spisu obsaženo sdělení České pošty Praha 2 ze dne 7. 2. 2011 spolu s kopií „listovní doručovací karty“, která se vztahuje k zásilce doručované Mgr. L. dne 2. 9. 2010, kde je uvedeno, že se adresát prokázal doručovatelce občanským průkazem, že čas doručení zásilky nelze zjistit a je zde též uvedeno (byť začerněné) číslo občanského průkazu.

V čestném prohlášení ze dne 28. 1. 2011 Mgr. V. L. uvedla, že ve dnech 2. a 3. 9. 2010 byla na pracovním pobytu v zahraničí a nepřevzala tak dne 2. 9. 2010 zásilku obsahující prvostupňové rozhodnutí. S tím se seznámila až dne 6. 9. 2010 po návratu ze služební cesty.

V čestném prohlášení ze dne 31. 10. 2011 B. M. uvedla, že je zaměstnaná v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS jako asistentka a že do její náplně práce spadá přebírání poštovních zásilek pro některé advokáty působící v této advokátní kanceláři. B. M. zde dále prohlásila, že není advokátkou – společnicí, koncipientkou ani zaměstnankyní advokátky Mgr. V. L., a že touto advokátkou nebyla v září 2010

pověřena k přebírání poštovních zásilek. Dne 2. 9. 2010 od doručovatelky České pošty, s. p. (její identifikaci není schopna doložit, ale která v daném období zásilky pravidelně doručovala) převzala doporučenou zásilku označenou „do vlastních rukou“, jejímž odesílatelem byl žalovaný a adresátem Mgr. V. L., advokátka. Při přebírání zásilky se na výzvu doručovatelky podepsala jménem „L.“. Nehodlala se za adresátku vydávat, ale svým postupem chtěla usnadnit doručení zásilky Mgr. L., se kterou přichází do styku během výkonu své práce. Od 23. 12. 2010 disponuje oprávněním přejímat doporučené zásilky pro Mgr. L., krom zásilek do vlastních rukou adresáta.

Z čestného prohlášení O. V. ze dne 17. 10. 2011 vyplynulo, že poskytuje taxislužby a že dne 2. 9. 2010 vezl Mgr. V. L. z adresy XXX na letiště Praha – Ruzyně. Mgr. L. nastoupila v 8:42 a před budovou letiště vystoupila v 9:33 hod. O. V. dále prohlásil, že jízda na letiště byla přímá, vedena nejkratší cestou bez jakýchkoli zastávek. Výslovně uvedl, že neprojížděli kolem sídla advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS v Rubešově ulici č. 8 v Praze 2 ani v jeho blízkosti.

Z výpisu advokáta z webových stránek České advokátní komory (www.cak.cz), předloženého žalobci, vyplynulo, že Mgr. V. L. vykonává advokacii jako samostatný advokát, má sídlo na ulici XXX, emailovou adresu má: XXX a faxové číslo XXX.

Z výpisu advokáta z webových stránek České advokátní komory (www.cak.cz), který si opatřil soud dne 11. 5. 2012, vyplynulo, že JUDr. I. C. vykonává advokacii ve sdružení, má sídlo na ulici XXX, emailovou adresu má: XXX a faxové číslo XXX.

Z potvrzení VZP ze dne 10. 7. 2012 vyplynulo, že B. M. byla přihlášena na veřejné zdravotní pojištění společností RWE TRANSGAS, a.s. od 15. 1. 2002 do 31. 12. 2010.

Z přípisu Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 10. 7. 2012 vyplynulo, že B. M. byla vedena jako pojištěnec u zaměstnavatele RWE TRANSGAS, a.s. od 15. 1. 2002 do 31. 12. 2010.

B. M. při svém výslechu uvedla, že 2.9.2010 předmětnou zásilku adresovanou Mgr. L. převzala a podepsala jménem L., neboť s Mgr. L. „pracovně přichází do styku“ a chtěla jí ulehčit, aby nemusela chodit na poštu. V advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS v září 2010 „pracovala a poštu přebírala“ před 2. 9. i po tomto datu. Poštovní doručovatelka s poštou přišla k ní, protože v advokátní kanceláři poštu přebírá a otevírá dveře, když někdo zazvoní. Při podpisu předložila kopii občanského průkazu Mgr. L. Fotokopie občanských průkazů advokátů jsou v kanceláři k dispozici „když je třeba“ v uzamčené zásuvce, k níž má přístup. Dne 2. 9. 2010 byla sice zaměstnána ve společnosti RWE TRANSGAS, a.s., ale „pracovala v advokátní kanceláři jako asistentka“. Byla tam převedena poté, co ve společnosti RWE TRANSGAS, a.s. zaniklo právní oddělení. Již si nevzpomíná, ve kterém roce to bylo. V advokátní kanceláři působí (i v září 2010 působilo) cca 11 advokátů, přičemž pro všechny poskytovala asistentské služby, pokud se na ni obrátili - i pro Mgr. L. Dnes,

kdy je v této advokátní kanceláři zaměstnaná, vykonává tytéž administrativní práce pro tytéž právníky jako v září 2010.

Z výsledku Mgr. P. vyplynulo, že Mgr. P. nastoupila do advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS v létě 2010, pracovní smlouvu měla uzavřenu s Mgr. S. „Byla přidělena“ k Mgr. L., neboť ta se specializovala na veřejné zakázky. Její „přidělení“ nemělo formu písemnou, ale jednalo se o „neformální přidělení“. S Mgr. L. sdílela společnou kancelář a spolupracovala s ní na veřejných zakázkách pro klienta ze skupiny RWE, přičemž na podzim 2010 se k tomuto klientovi přesunula a do sídla advokátní kanceláře docházela již jen sporadicky. Pamatuje si, že v současné době s Mgr. L. po administrativní stránce spolupracují cca tři lidé, v roce 2010 to bylo stejně, možná méně. Administrativa je v advokátní kanceláři společná pro všechny advokáty, kterých je cca 10. Pro přebírání pošty byly v září 2010 v advokátní kanceláři dvě asistentky, z nichž jednou byla B. M., která v advokátní kanceláři pracovala a poštu přebírala již v době, kdy Mgr. P. nastoupila.

Z uvedeného má soud za to, že prvostupňové rozhodnutí skutečně nepřevzala advokátka Mgr. V. L.. Toto zjištění plyne jednak z čestného prohlášení a výsledku B. M., která výslovně uvedla, že zásilku převzala ona a podepsala ji „jménem L.“, přičemž podpis, který uvedla na čestném prohlášení se značně podobá podpisu, který je na předmětné doručence. Současně je toto zjištění podpořeno čestným prohlášením O. V., který Mgr. L. vezl v rozhodný den (2. 9. 2010 v 8:42 hod.) na letiště, a dále listinami ve správním spisu, z nichž vyplývá, že Mgr. L. v 9:41 hod. na letišti byla a letadlem v 11:00 hod. do Amsterdamu odletěla. Soud přitom považuje za věrohodné tvrzení žalobce, že Mgr. L. ráno toho dne v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS nebyla, neboť i soud je toho názoru, že není pravděpodobné, aby Mgr. L. s vědomím, že jí v 11:00 hod. odlétá letadlo, zajížděla v ranní dopravní špičce do centra Prahy. Nic na tom nemění ani mapa předložená žalovaným při jednání konaném dne 21. 6. 2012, z níž plyne, že nejkratší cesta na letiště je o cca 12 km kratší než délka trasy vyúčtována taxikářem O. V. Tato nejkratší cesta totiž vede přes centrum Prahy a soudu se jeví jako logické a vysoce pravděpodobné, že taxikář zvolil cestu po obvodu, tedy kilometrově sice delší, nicméně s ohledem na dopolední dopravní špičku nepochybně časově kratší.

Soud tedy činí dílčí závěr, že má za prokázané, že Mgr. L. předmětnou doručenkou 2. 9. 2010 nepodepsala. Vzhledem k tomu nebylo třeba vyžadovat si od České pošty s. p. sdělení specifikující čas doručení zásilky (navíc jak vyplynulo ze správního spisu Česká pošta, s. p. tento čas není schopna sdělit).

Současně považuje soud za prokázané i to, že tuto doručenkou podepsala jménem „L.“ B. M. Tato skutečnost vyplývá z čestného prohlášení B. M. i z jejího výsledku při jednání dne 13. 9. 2012. Soud přitom považuje tvrzení B. M. za hodnověrné. Soud tedy má za prokázané, že dne 2. 9. 2010 zásilku obsahující prvostupňové rozhodnutí převzala B. M.

Otázku doručení zásilky tedy soud neposuzoval z doručenky, neboť bylo prokázáno, že údaje na doručence nejsou správné (tj. že doručenku nepodepsala Mgr. L.), nýbrž z jiných důkazních prostředků (listinných důkazů a svědeckých výpovědí).

Nelze tedy souhlasit se žalovaným, že zásilku převzala osobně Mgr. L. Závěr žalovaného o opožděnosti podaného rozkladu, však ještě může obstát, neboť ten je opřen o to, že dne 2. 9. 2010 byla zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí řádně doručena. Pokud by soud shledal, že zásilku, kterou převzala B. M., lze považovat za řádně doručenou Mgr. L., nemůže být tato dílčí nezákonnost napadeného rozhodnutí důvodem pro jeho zrušení, neboť klíčový závěr o řádném doručení a opožděnosti podaného rozkladu (a tedy i výrok napadeného rozhodnutí) ob stojí.

Nyní je třeba posoudit, zda bylo prvostupňové rozhodnutí tím, že je převzala B. M. řádně doručeno žalobcům. V daném případě není mezi žalobci a žalovaným sporu, že Mgr. V. L. žalobce ve správním řízení zastupovala, a soud proto vzal tuto skutečnost za nespornou a touto otázkou se více nezabýval. K tomu, aby bylo prvostupňové rozhodnutí řádně doručeno žalobcům, je tedy třeba, aby bylo toto rozhodnutí řádně doručeno advokátce Mgr. V. L., neboť podle § 34 odst. 2 správního řádu se s výjimkou případů, kdy má zastoupený osobně něco v řízení vykonat, písemnosti doručují pouze zástupci.

Otázka doručování fyzickým osobám je upravena v § 20 správního řádu. Podle odst. 1 se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení lze písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.

Podle § 20 odst. 6 správního řádu písemnost určenou advokátu, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, mohou přijmout také advokátní koncipienti nebo jiní jeho zaměstnanci. Vykonává-li advokacii společně s jinými advokáty, může být písemnost, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, odevzdána též těmto advokátům, jejich advokátním koncipientům nebo jiným jejich zaměstnancům. Jestliže advokát vykonává advokacii jako společník veřejné obchodní společnosti, mohou písemnost určenou advokátu, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, přijmout rovněž ostatní společníci této společnosti, advokátní koncipienti nebo jiní její zaměstnanci. Pro doručování písemnosti notáři, soudnímu exekutorovi a jiné osobě, která poskytuje právní pomoc podle zvláštních zákonů, platí věta první až třetí přiměřeně. Ustanovení o doručování právníckým osobám (§ 21) platí pro doručování písemnosti advokátovi, notáři, soudnímu exekutorovi a jiné osobě, která poskytuje právní pomoc podle zvláštních zákonů, obdobně.

Z uvedeného vyplývá, že zásilka by byla advokátce Mgr. L. řádně doručena tehdy, pokud by B. M. byla její advokátní koncipientkou, zaměstnankyní nebo spolupracujícím advokátem. Jestliže by Mgr. L. vykonávala advokacii společně s jinými advokáty, byla by zásilka řádně doručena také tehdy, byla-li by B. M. zaměstnankyní některého z těchto advokátů (§ 20 odst. 6 věta druhá správního řádu).

Naplnění právě uvedených podmínek pro závěr o řádném doručení soud v daném případě shledal. Přestože je Mgr. L. v evidenci vedena jako samostatný advokát, má soud s ohledem na okolnosti daného případu za to, že fakticky vykonává advokacii společně s jiným advokáty, a to konkrétně s advokáty sdruženými v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS. Tato skutečnost soudu plyne z toho, že Mgr. L. má sídlo na stejné adrese jako advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS, přičemž je zřejmé, že i ve stejných kancelářských prostorách. Disponuje též e-mailovou adresou se stejnou koncovkou, jako advokáti v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS XXX a stejným faxovým číslem, jako je uvedeno u JUDr. I. C. Z daného případu je také podle soudu zřejmé, že Mgr. L. využívá ke své práci i pracovníky této advokátní kanceláře, např. asistentku Mgr. P., jak uvádějí sami žalobci v podané replice, ale také i asistentky přebírající poštu, neboť v opačném případě, by tyto asistentky nedisponovaly kopií jejího občanského průkazu a B. M. by pro ni nepřebírala poštu. O úzké spolupráci mezi Mgr. L. a JUDr. C. vypovídá i dané řízení. V rámci správního řízení zastupovala žalobce Mgr. L., v řízení soudním zastupuje žalobce JUDr. C., přičemž jak plyne z písemností předkládaných žalobci v soudním řízení, Mgr. L. se na zastupování žalobců nadále podílí (již podaná žaloba nese v zápatí její emailovou adresu a žalobcovo vyjádření k postupu podle § 51 s. ř. s. odesílala soudu přímo Mgr. L.). Soud tedy má za to, že přestože formálně vykonává Mgr. L. advokacii samostatně (ve smyslu § 15e zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), fakticky je třeba na ni hledět tak, že advokacii vykonává společně s advokáty sdruženými v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS.

Podle soudu na tomto závěru nic nemůže změnit ani to, zda jsou formálně naplněny podmínky § 14 zákona o advokacii (tj. že není podstatné, zda existuje písemná smlouva o sdružení a zda se majetek získaný při společném výkonu advokacie stává spoluvlastnictvím všech účastníků sdružení). Pro posouzení daného případu, a tedy otázky doručování, totiž považuje soud za podstatnou materiální stránku vztahu mezi Mgr. L. a advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS, která o úzkém vztahu a společném výkonu advokacie jednoznačně vypovídá. Na straně Mgr. L. a advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS jsou tedy „dovnitř“ (ve vztahu k organizaci práce v kanceláři) i navenek uzpůsobeny poměry tak, že jde o společný výkon advokacie.

Skutečnost, že je (resp. v době doručování prvostupňového rozhodnutí) B. M. zaměstnankyní advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS, tvrdili jak žalobci v podané replice, tak B. M. ve svém čestném prohlášení. V dalším vyjádření doručeném soudu 13. 6. 2012 (tedy týden před nařízením jednání a téměř rok a půl po podání žaloby) však žalobci namítají, že B. M. v rozhodnou dobu nebyla zaměstnankyní žádného advokáta působícího na stejné adrese jako Mgr. L. Žalobci

tvrdí, že B. M. byla v rozhodnou dobu zaměstnankyní společnosti RWE Transgas, a. s. a teprve od 1. 1. 2011 se stala zaměstnankyní Mgr. S., člena sdružení advokátů CESTR & PARTNERS. Tuto skutečnost dokládají žalobci pracovní smlouvou uzavřenou dne 8. 1. 2002 mezi B. M. a společností TRANSGAS, a. s. a dodatky k této smlouvě, dále dohodou o rozvázání pracovního poměru ze dne 21. 12. 2010, potvrzením o zaměstnání, z něhož plyne že B. M. byla zaměstnána ve společnosti RWE Transgas, a.s. do 31. 12. 2010, pracovní smlouvou uzavřenou dne 20. 12. 2010 mezi B. M. a Mgr. S. a rovněž čestným prohlášením B. M. ze dne 11. 6. 2012, v němž je uvedeno, že B. M. dne 2. 9. 2010 nebyla zaměstnankyní žádného člena sdružení advokátů CESTR & PARTNERS, ale společnosti RWE Transgas, a. s. Teprve od 1. 1. 2011 se stala zaměstnankyní Mgr. S., člena sdružení advokátů CESTR & PARTNERS. Skutečnost, že B. M. byla v rozhodnou dobu zaměstnankyní společnosti RWE Transgas, a. s., plyne i z přípisu Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 a potvrzení VZP ze dne 10. 7. 2012.

Nelze přehlédnout, že žalobci v replice sepsané advokátem advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS opakovaně uvedli, že B. M. byla v rozhodnou dobu zaměstnankyní této advokátní kanceláře, přitom až ve vyjádření doručeném dne žalobci 3. 6. 2012 tvrdí a dokládají, že B. M. byla zaměstnankyní společnosti RWE Transgas, a. s. Uvedený rozpor si soud při nejlepší vůli nedovede vysvětlit jinak, než že personální propojení advokátní kancelář CESTR & PARTNERS a skupiny RWE je skutečně úzké a nepřehledné. Tomu ostatně nasvědčuje i výpověď Mgr. P., která uvedla, že je stále zaměstnána v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS, přestože pracuje výhradně pro jednu společnost ze skupiny RWE, v jejímž sídle má i svoji kancelář - ve skutečnosti je to tedy tak, že Mgr. P., ač je zaměstnána u jednoho z advokátů advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS, pracuje výlučně pro jednoho z klientů a v jeho prostorách, B. M. byla v září 2010 zaměstnána u jednoho z klientů, ač pracovala výlučně pro advokáty uvedené advokátní kanceláře v prostorách advokátní kanceláře.

Z listin předložených žalobci tedy skutečně plyne, že v rozhodnou dobu byla B. M. zaměstnána ve společnosti RWE Transgas, a. s. Na druhou stranu ze spisu jednoznačně plyne také to, že v tutéž dobu působila B. M. v sídle advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS, kde pracovala jako asistentka a přebírala poštu. Z výsledků obou svědkyň je přitom zjevné, že se tam nevyskytovala náhodně pouze 2. 9. 2010, nýbrž že tam působila pravidelně - a pravidelně také pro jednotlivé advokáty advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS přebírala poštu a vykonávala i další administrativní úkony. V opačném případě by jí totiž poštovní doručovatelka nepředala doručovanou písemnost a B. M. by nedisponovala údaji (resp. doklady), na základě nichž písemnost mohla převzít. Skutečnost, že B. M. v advokátní kanceláři fakticky pracovala jako asistentka, jednoznačně plyne i z jejího čestného prohlášení, kde uvádí, že přebírá poštu pro advokáty advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS a že chtěla usnadnit též doručení zásilky Mgr. L., se kterou přichází do styku během výkonu své práce. Skutečnost, že B. M. fakticky v advokátní kanceláři v rozhodnou dobu pracovala, potvrzuje i to, že ji žalobce v tomto soudním řízení nejprve za svoji zaměstnankyni označoval. Rovněž z výsledku svědkyně B. M. i Mgr. P. při jednání soudu dne 13. 9.

2012 jednoznačně vyplynulo, že B. M. na podzim 2010 (tedy i v době doručování předmětné zásilky) pracovala v advokátní kanceláři CESTR & PARTNERS, kde vykonávala pro advokáty této advokátní kanceláře (a i pro Mgr. L.) rozličné administrativní úkony a přebírala doručované písemnosti.

Pokud tedy B. M. v advokátní kanceláři s vědomím advokátů pracovala, jako zaměstnanec této advokátní kanceláře uvnitř kanceláře i navenek vystupovala a vyvolávala tak dojem, že řádným zaměstnancem advokátů je, nelze na ni pro účely posouzení této věci nahlížet jinak, než jako na osobu, která byla z hlediska materiálního zaměstnancem advokátní kanceláře CESTR & PARTNERS, byť byla z hlediska formálního zaměstnancem jiné osoby. Fakticky totiž pracovala v advokátní kanceláři a přijímala pokyny od advokátů této advokátní kanceláře. Z hlediska doručování podle § 20 odst. 6 správního řádu je přitom podstatná právě materiální stránka zaměstnaneckého poměru, tj. zda osoba, která přebírá písemnosti, u advokáta fakticky pracuje. Smyslem citovaného ustanovení je totiž usnadnit doručování advokátům v tom smyslu, aby písemnosti (a to i ty, které jsou určeny do vlastních rukou) nemusel přebírat toliko advokát, ale mohli tak činit i jeho další spolupracovníci (zaměstnanci). Zmíněné ustanovení totiž cílí právě na situace, jako je ta nyní posuzovaná, kdy se doručovatel písemnosti dostaví do sídla advokáta, který se tam však s ohledem na svoji náplň práce nevyskytuje. V takovém případě má písemnost převzít osoba v sídle (kanceláři) přítomná, která pro advokáta pracuje nebo s ním spolupracuje (koncipient, asistentka, sekretářka, spolupracující advokát) a písemnost mu předá. Tak tomu bylo i v daném případě. Advokátka Mgr. L. nebyla v kanceláři přítomna z důvodu pracovní cesty. Písemnost proto převzala B. M., která pro advokátní kancelář, kde Mgr. L. působí, fakticky pracovala jako asistentka, a tuto písemnost také Mgr. L. ihned po jejím návratu předala. Doručovaná písemnost se tedy do dispozice adresátky dostala ihned po jejím návratu z pracovní cesty, jak je uvedeno v žalobě (tedy úplně stejně, jako by se stalo i v případě, že by byla převzata jakoukoli jinou oprávněnou osobou). Ostatně i v žalobě žalobci uvádí, že advokátka předpokládala, že byla zásilka převzata asistentkou disponující řádnou plnou mocí k přebírání písemností.

Uvedený závěr o nezbytnosti faktického výkonu práce odpovídá potřebě ochrany třetího (v daném případě doručovatelky a *de facto* i žalovaného), který při jednání s advokátní kanceláří (při doručování písemností) přistupuje v důvěře v okolnosti a poměry, jak je možno navenek poznat, přičemž mu nejsou známy vnitřní poměry v advokátní kanceláři a má také značně omezenou možnost tyto poměry poznat. Tím spíše pak v daném případě, kdy jsou tyto poměry značně nepřehledné a matoucí i pro samotné advokáty v této kanceláři působící. Pracuje-li fakticky v souladu s vnitřním organizačním uspořádáním pracoviště určitá osoba v místě, kde je přebírána pošta a tuto poštu také za adresáty (advokáty působící v advokátní kanceláři) aktivně, konstantně a dlouhodobě přebírá a adresátům (advokátům) ji následně běžně předává, je třeba na tuto osobu nahlížet jako na osobu oprávněnou k přebírání pošty za advokáty působící v advokátní kanceláři ve smyslu § 20 odst. 6 správního řádu. Opačný výklad by totiž mohl vést také k tomu, že by advokátní kancelář na místo přebírající pošty umístila osobu, která by k ní nebyla v zaměstnaneckém poměru, a

tuto skutečnost by pak mohla úspěšně namítat vždy, když by se jí to hodilo. Tím by pak bylo výrazně ztíženo, ne-li dokonce znemožněno, advokátům písemnosti doručit.

Soud má přitom za to, že pokud by osoba, která na doručovanou písemnost vyznačovala datum jejího doručení, uvedla správné datum doručení (a nikoli datum o den pozdější), žalobci by zákonnost doručování písemnosti žádným způsobem nezpochybovali.

Je třeba tedy uzavřít, že pokud byla předmětná zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí žalovaného převzata B. M., převzala ji osoba, kterou je třeba považovat za zaměstnankyni advokátů, kteří vykonávají advokacii společně s Mgr. L., a v souladu s § 20 odst. 6 věta druhá správního řádu byla tato zásilka řádně doručena advokátce Mgr. L. Byla-li tato zásilka převzata 2. 9. 2010, právě od tohoto data je třeba počítat lhůtu k podání rozkladu, která uplynula v pátek 17. 9. 2010. Rozklad podaný až 20. 9. 2010 tak byl podán opožděně.

Na závěru o řádnosti doručení přitom nic nemění ani skutečnost, že se B. M. na doručence podepsala jménem L. Jak je již uvedeno výše, soud při zjišťování okolností doručování nevycházel z doručenky, ale z provedených důkazů, jimiž postavil na jisto, že předmětnou zásilku převzala B. M., která byla osobou k převzetí zásilky oprávněnou.

Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že podpis na doručence není podpisem Mgr. V. L., není třeba provádět důkaz znaleckým posudkem, jehož provedení navrhovali žalobci a kterým mělo být prokázáno právě to, že doručenku Mgr. L. nepodepsala.

Návrhy žalobců, aby soud vyslechl O. V. a Mgr. V. L., soud zamítl, neboť by navrhované výslechy nemohly nic nového přinést. Soud nemá pochyby, že by obě tyto osoby potvrdily, co již uvedly písemně ve svých prohlášeních. To přitom soud považuje za věrohodné a pro posouzení dané věci i dostatečné.

Rovněž nebylo třeba si vyžadovat výpis ze seznamu advokátů pro Mgr. L. ke dni doručení zásilky, jak navrhuje žalobci, neboť pokud soud neshledal pro posouzení věci podstatné, zda byla Mgr. L. formálně vedena jako advokátka vykonávající advokacii samostatně, není takového výpisu třeba.

Pokud jde o námitky týkající se prvostupňového rozhodnutí a správního řízení, tak těmi se soud zabývat nemohl. Předmětem přezkumu je totiž zásadně rozhodnutí konečné (tj. v daném případě druhostupňové rozhodnutí, kterým byl rozklad žalobců zamítnut jako opožděný). Toliko otázka opožděnosti či včasnosti podaného rozkladu tak mohla být v daném řízení řešena.

IV. Závěr

Soud tedy uzavírá, že se žalovaný nedopustil žalobcem namítané nezákonnosti. Aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu a nedopustil se při jejím výkladu ani interpretačního pochybení. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobci ve věci úspěšní nebyli, proto jim náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. 9. 2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová